

KIEKVIENAI MOTERIAI,  
VIS DAR TEBELAUKIANČIAI  
ATSIPRAŠYMO

## **Turinys**

|                    |     |
|--------------------|-----|
| Pradėkite skaityti | 11  |
| Padėka             | 121 |
| Apie autorę        | 125 |

Laukimo man per akis. Mano tėvas seniai miręs. Jis niekuomet man nepasakys šių žodžių. Jis manęs neatsiprašys. Tad teks visa tai įsivaizduoti. Nes tik pasitelkę vaizduotę galime svajoti nevaržomi, pagilinti pasakojimą ar sugalvoti alternatyvų scenarijų.

Šis laiškas – tai meldimas, kvietimas. Stengiausi, kad mano tėvas kalbėtų man taip, kaip jis kalbėtų. Nors parašiau žodžius, kuriuos troškau išgirsti iš savo tėvo, aš turėjau suteikti jam erdvės prabilti per mane.

Jis niekuomet nesidalino su manimi savo istorija ir daugybe kitų dalykų, tad man teko įsivaizduoti ir juos.

Šis laiškas – tai mano bandymas suteikti tėvui galiomybę savo valia pasakyti žodžius, leisiančius peržengti mus skiriančią ribą, pasakyti atsiprašymo kalbą, kad pagaliau galėčiau būti laisva.

MIELOJI EVIE,

nepaprastai keista tau rašyti. Ar rašau tau iš kapo, praeities, o gal ateities? Ar rašau kaip tu, o gal taip, kaip norėtum, kad rašyčiau, o galbūt taip, kaip iš tiesų rašyčiau, nevaržomas savo paties riboto supratimo? Ar tai apskritai svarbu? Rašau tau kalba, kuria niekuomet nekalbėjau ir kurios nesupratau, kalba, kurią tu sukūrei mūsų abiejų galvose, kad užpildytum tuštumą, nepavykusius bandymus mudviem užmegzti ryšį. Galbūt rašau tau taip, kaip iš tiesų rašyčiau, tau išlaisvinus mane savo liudijimu. O gal aš viso to nerašau, tik paprasčiausiai esu pasitelkiamas kaip įrankis tavo poreikiams tenkinti ir tavo įvykių versijai pateikti.

Nepamenu, kad kada nors apskritai tau būčiau rašęs laišką. Retai rašiau laiškus. Man parašyti laišką, kreiptis į kitus būtų buvęs silpnumo požymis. Žmonės rašė man. Niekada nebūčiau leidęs kitiems sužinoti, jog jie mano gyvenime reiškia tiek daug, kad parašyčiau jiems laišką. Šitaip aš būčiau sumenkinęs

save, sugriovęs savo pranašumą. Keista net sakyti tau tai. Šių dalykų nė nežinočiau ir nesakyčiau, jei nebūtum įsiskverbusi man į galvą. Tačiau nesiginčyčiau. Regis, tai tiesa.

Tu man visuomet rašydavai laiškus. Man tai atrodė savotiška ir keistai jautru. Gyvenome po vienu stogu, bet tu man rašydavai – ta mažos mergaitės, bandančios išlaikyti tiesias eilutes, tačiau išdraikančios žodžius per visą puslapį, rašysena. Atrodė, jog bandai užmegzti ryšį su kažkokia mano dalimi, ta dalimi, kurios nesugebėdavai išvysti mūsų aršių ginčų įkarštyje, tarsi būtum bandžiusi per poeziją susisiekti su mano slapta savastimi, kurią netyčia kartą buvau tau atskleidęs. Paprastai rašydavai atsiprašymo laiškus. Tad nenuostabu, jog dabar lauki atsiprašymo laiško iš manęs. Tu nuolat atsiprašinėdavai, meldavai atleidimo. Paverčiau tave kasdiene žeminančia „atsiprašau“ mantra.

Kartą išsiunčiau tave į kambarį be vakarienės, liepęs likti ten tol, kol suprasi ir pripažinsi savo netinkamą elgesį. Iš pradžių tu užsispyrei ir tyliai ten lindėjai dvidešimt keturias valandas. Tavo motina ėmė nerimauti. Bet galiausiai tu išalkai, o gal ėmei nuobodžiauti. Parašei man laišką ant kartono skiautelės, kuri buvo prikabinta prie parneštų iš valyklos mano marškinių. Pakiškai ją po mano miegamojo durimis. Ten buvo dramatiškas maldavimas. Sąrašas.

Tu visuomet mėgai sąrašus. Dabar suprantu, kad tau reikėjo viską kataloguoti, kad įprasmintum patirtį, paversdama ją savotiška literatūrine aritmetika.

Po durimis man pakišai sąrašą dalykų, kuriuos supratai ir žadėjai nebekartoti. Pamenu, melavimas buvo pirmoje sąrašo vietoje. Žadėjai daugiau niekada nemeluoti. Nors kasdien ująu tave ir verčiau manyti, jog esi niekinga melagė, žinojau, kad esi pati sąžiningiausia maža mergaitė, kokią tik pažįstu, net jei ir nepažinojau daug mažų mergaičių. Negalėjau pakęsti vaikų. Jie buvo triukšmingi, netvarkingi ir nepaklusnūs. Buvau per senas būti tėvu, o ir nusprendžiau turėti vaikų tik tam, kad pratęsčiau giminę. Bet aš ne apie tai. Tasai skubria rašysena violetiniu žymekliu ant kartono parašytas laiškas su kreivomis gėlytėmis, kurias nupiešei pakraščiuose, išvadavo tave iš kambario, o dabar net susimąstau, ar tik nebus tai paskatinę tave toliau rašyti, tarsi tai būtų tavo bilietas į laisvę.

Palikęs gyvųjų pasaulį, įstrigau labiausiai sekinančioje vietoje. Labai panašioje į tai, ką žmonės vadina pragaro priangiu: tuštumoje, užmarštyje. Pragaro priangis iš tiesų nėra vieta kažkur išorėje. Priešingai, iš esmės aš buvau niekur. Plūduriavau sukiodamasis nebūtyje. Čia nieko nėra, nėra ko pamatyti, jokių medžių, jūros, garsų ar kvapų, nėra šviesos. Ši vieta neprimena jokios kitos, nėra į ką įsikibti ar įsitverti. Nieko, išskyrus atspindį to, kas gyvena manyje.